

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Corona Avrea Svper Mithram Romani Pontificis

Raynaud, Théophile

Romae, 1647

Punctum XIV. Absolutio Controuersiaë. Cur prouidente Deo S. Paulus, non item S. Petrus, reciso capite vitam finierit, ex dictis æstimatum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10481

*Absolutio Controversiæ. Cur providente Deo, S. Paulus,
non item S. Petrus, reciso capite vitam finierit,
ex dictis estimatum.*

I **A** B V N D E', & rationibus, & Sancto-
rum, ac Doctorum omnis generis ma-
nifesta suffragatione, euictum videtur,
S. Paulum non fuisse Ecclesiæ caput,
& zelum pro maiestate Romanæ Ec-
clesiæ, ex successione in vtriusque Apo-
stoli dignitatem, non esse secundum scientiam. Id quod
interposita his ipsis diebus Sedis Apostolicæ definitione,
adeò deinceps ratum erit apud Catholicos, vt nulla sit
futura de eo dubitatio: cum ipse Pontifex, post rem ritè
discussam, & adhibita omnia requisita ad responsum ex
cathedra datum, pronuntiauerit hæreticum, statuere
S. Paulum caput Ecclesiæ, non subordinatum S. Petro.
Et meritò ita pronuntiatum est, quia cum S. Paulus in-
ter oues Christi numeretur, non potuit non subijci vni-
uersali omnium Christi ouium Pastori: ac proindè non
fuit caput Ecclesiæ, sed membrum sub capite; ac si licet
ex antiquo Romano vsu loqui, fuit capitis minor.

Hinc verò adducor vt existimem, certo consilio pro-
uidisse Deum, vt S. Paulus capite minutus vitam finierit,
non item S. Petrus. Id enim per antiqua traditione, & re-
ferentibus priscis authoribus compertum habetur. S. Pe-
trum capite deorsum verso, cruci confixum esse, quic-
quid fabulinus Calvinus garriat, dicens eam narratio-
nem esse fabulosam; quod magnæ impudentiæ iure no-
tat Maldonatus^a. De Sancto autem Paulo, eadem tra-
ditio, & multa veterum testimonia, confirmant quod
dixi.

^a in cap. 27.
Ionn.

dixi. Videtur autem hac in parte humanum consilium longè à diuino discrepassè. Neque nouum est, vt in pœnarum irrogatione per homines, aliò spectent homines, aliò Deus, eam irrogationem siue volens si absque peccato fiat, siue permittens, si sit cum peccato coniuncta. Ita notum est ex Cruce Christi, quæ de Iudæorum malignissimo cõsilio, ad Christum infamia & probro respergendum pertinebat, quia maledictus omnis, qui pendet in ligno. Ex Dei autem consilio, vt varij Patres apud Toletum ^a, & Malonium ^b considerarunt, genus illud supplicij ad significandum Christi à terra exaltationem, & omnium ad ipsum subuectionem, referebatur. Idem igitur circa martyrum cruciatus contigisse ambigere non licet, præsertimque circa cruciatum SS. Principum Apostolorum, qui inter martyres eminent, attento gradu ipsorum, & bona confessione.

2 Et Sanctus quidem Petrus, attento consilio humano, eo seruili & turpissimo necis genere, vt monstrat fuse Gretserus ^c, idcirco cecidisse videtur, quia habebatur persona vilis. At Crux, erat supplicium infimæ sortis hominum, quo in ciues abstinerebatur; vt idcirco Tullius in Verrem conclamet, quod ciuem Romanum egisset in Crucem. Magna enim ratio habebatur conditionis personarum, in admetiando ei supplicij genere, vt Petrus Faber ^d in Semestribus obseruauit, & notauerat quoque Philo, scribens in Flaccum: vbi refert, flagrorum quoque fuisse differentiam, pro Cæsorum conditione, apud Lictores Ægyptiorum, dictos *Spatophoros*. Ex hoc ergo vsu discriminandi in supplicij irrogatione nobiles à plebeijs, S. Paulus ense impacto cecidit. Sanctus verò Petrus clauifixione in Cruce. Et fortassis inter varia alia supplicia, quibus vterque consentaneè ad gradū & conditionem suā perire potuisset, delecta est quoad vtrumque mortis irrogatio per ferrum, vni impactum, alteri

ada-

^a in c. 3. Ioan.
annot. 22.
^b ad Pileotū
de sacra syn-
dono cap. 2.

^c lib. i. de Cru-
ce cap. 38.

^d l. vnic. c. 17.

^a par. 2. cap. 1.
m. 6.
^b ad cap. 21.

^c lib. 1. histor.
cap. 25.

^d in Apolog.

Factum, ne indemnes euaderent. Plerumque enim aliorum suppliciorum illatio, non perdebat Martyres. ^a Causam protuli in Opere de Martyrio ^a, & tractatur etiam à Malonio ad Palæotum de sacra Sindone ^b. Quid si ergo, ut certa esset mors horum Sanctorum, nec per magiam, cuius ob prostratum, & superatum Simonem suspecti fuerant, subducerentur morti, delectum est genus illud supplicij? Sicut etiam ea ex causa (quod item circa hos Sanctos feruatum est) ad præpediendam vim Magiæ, credebant Ethnici, valere supplicij irrogationem sub dio, ut intelligitur ex Beda ^c. Prima tamen ratio proposita, videtur verisimilior. Fortassis enim ea Martyrum per alios plerumque cruciatus illæsiō, atque indemnitas, præterquam à ferro, humana libertate admoto, non innotuerat in illis Ecclesiæ, veluti cunabulis, ac propè primordijs martyriorum, quorum dedicator Romæ Nero fuit, ut Tertullianus ^d testatur. Itaque verisimilior est, homines; Paulum gladio, Petrum Cruci addicentes, habuisse tantum rationem conditionis vtriusque personæ; ita ut Paulus, quia ciuis Romanus erat, ensē caderet, quod ea mors habeatur nobilitati accommodata: Petrus verò, quia vilis persona habebatur, cruce triumpharet.

3 At Dei consiliū aliud fuisse videtur. Nimirum ut B. Petrus insinuaretur esse caput Ecclesiæ, in quo ipsa ex Christi oraculo erat ædificanda, Beatus verò Paulus, significaretur capitis minor. Quod de S. Petro dixi, habeo ex S. Leone IX. Epistola ad Michaelē Cæularium Patriarcham Constantinopolitanum pro primatu Romanæ Ecclesiæ. Eius verba sunt. [S. Petro Dominus, non per Angelum, nec per Prophetam, sed proprio ore ipse Dominus Angelorum & Prophetarum, sic repromittit. *Et ego dico tibi, quia tu es Petrus, & super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam.* Illius capiti vos satagitis subtrahere

here Christum Iesum, præter quem nemo potest vniuersali Ecclesiæ aliud ponere fundamentum? Quod utique deuotissimus ille Petrus, non solum viuens, sed etiam moriens demonstraui, quãdo nimia humilitate & congrua significatione, se crucifigi deorsum verso capite, petiuit: profectò diuina inspiratione præfigurans, se se esse primum & quadrum lapidem in fundamento, quod est Christus Iesus compaginatum, cohærentem atque connexum. Qui utpotè superpositus angulari lapidi, totum pondus Ecclesiasticæ fabricæ incorruptibili soliditate sufferret, ac proprii capitis suppositione omnia membra Corporis Christi per aptas, & naturales compages vsque ad consummationem sæculi, quasi vsque ad pedes crescentia, inflexibili collo ad cœlos sustolleret.] Quid ad rem nostram aptius, aut illustrius? Et compensauit eo pacto Deus, profundam humilitatem S. Petri in optanda & postulanda clauifixe, capite deorsum, iuxta illud Prudentij ^a.

Prima Petrum rapuit sententia legibus Neronis

Pendere iussum præminente ligno.

Ille tamen veritus celsæ decus amulando mortis

Ambire tanti gloriam Magistri;

Exigit ut pedibus versum caput imprimant supinis,

Quo spectet inum stipitem cerebro.

Figitur ergo manus subter, sola versus in cacumen;

Hoc mente maior, quo minor figura.

Nouerat ex humili, cælum citius solere adiri.

Deiecit ora, spiritum daturus.

Minorem dicit fuisse S. Petri sic confixi figuram, idest despecciozem, ita vt generi mortis vilissimo, Apostolus superpondium vilitatis sibi ascuerit, ex eo genere clauifixe. Tãtam sui depressionem in Apostolo, Deus pro more suo, expressione extantis supra omnes mortales apices dignitatis eo mortis genere delineatę cõpensauit.

+ De diuino autem consilio in tali genere necis Sancti Pauli, excogitari possunt congruentiæ complures: V. g. vt S. Pauli niuea puritas, & intemeratus pudor manifestius patefieret; cum reciso capite, lac pro sanguine manaret, de quo prodigio testantur S. Chrysostomus^a, & S. Ambrosius^b, ac Gregorius Turonensis^c habeturque etiam in actis Lini nomine vulgatis. Non adferrentur quidem spurciloqui Sectarij, qui turpitudini suæ lenocinantes, omnia mouent, vt Paulum coniugio illigatum fuisse persuadeant. Tamen ipsemet S. Paulus impingit eis mentionem, cum commendans Virginitatis studium, ait; *Volo omnes esse sicut me ipsum*; cælibem scilicet, & operum coniugij rudem. Potuit igitur diuinum consilium spectare expressiorem Paulinæ puritatis, cuius lac symbolum est appositissimum. Vel quod S. Chrysostomus, & Gregorius Turonensis tradunt, potuit eo lactis defluxu; insinuari munus S. Pauli, qui tanquam bona nutrix lac fidelibus immulserat. Sed præcipua eiusdem diuini consilij ratio fuisse videtur, vt insinuaretur deesse S. Paulo quantumuis in Ecclesia magno, decus capitis; ita vt iuxta Romanam phrasin, dici verè posset, sicut physicè, ita & mysticè, *capitis minor*. Nam quandoquidem folium non cadit super terram absque patre nostro, multo minùs caput S. Pauli cadere absque certo Dei consilio potuit. Quid autem congruentius spectare potuerit Deus in delectu talis supplicij per malitiam impiorum inferendi, potius quàm alterius, quod perindè fuisset Damnatoribus Pauli decernere, occurrit nihil.

^a in Encomio
S. S. Petri &
Pauli,
^b serm. 68.
^c lib. 1. mir.
cap. 29.

